

Tatai Tömegsport és Tájfutó Honvéd Sportegyesület

TTT-HSE

http://ttd-tata.etata.hu; ttd.tata.2004@gmail.com 2890 Tata, Május 1 út 53/B.2/2.
63200030-11023517
18614828-2-11

= Tájfutás * Atlétika * Jászat * Túra * Focisuli * Sportlövészet * Ökölvívás * TataCross * Rodeo Dancer's * Warhammer * Tactical Combat * Teke * Seymenek * Dragons =

2013. év kirándulásainak összefoglalói, beszámolók,

SZÖSSZENETEK

Írta és lejegyezte: Mészáros Károly
Részvevők, szereplők: Csavargó Csapat

2013. február 16-23.

TTT SÍTÁBOR

Ausztria Lungau sírégió

Olyan hosszú időre mentünk, hogy az összefoglaló az egyre csökkenő agyi kapacitásom eredményeként nagy valószínűséggel hiányos lesz, de nem lesz akadálya egy rövid összefoglalónak.

Többszöri módosítások után - mert még el sem indultunk, de voltak sérültjeink - 24 fős rekord létszámmal több irányból indultunk meg az Ausztriában található Lungau sí régió irányába, hogy elkápráztassuk az ott síelőket a tudásunkkal.

A régióban közel egymáshoz található több lesikló pálya, illetve pálya rendszer. Ezek: Katschberg, Obertauern, Fanningberg, Aineck, Grosseck, Speiereck. Csapatunk zöme Fanningberg havas leejtőit helyezte előtérbe és alapvetően ott síelt, ott fejlesztette szinte tökéletesre az addigi tudását. Akik már egy kicsit jobban forgolódtak a havon, meglátogatták a többi pályán található fekete és néhol piros színnel jelölt leejtőket.

Már az első nap volt egy sérültünk, a delikvens legnagyobb bánatára. Utólag kiderült, hogy a csodálatos otthoni szakemberre bízott síléc beállítása bizony nem volt tökéletes és ez volt a kisebb térdhúzóda oka, amit majdnem teljesen meggyógyított a csapat természetgyógyásza és varázslója a tábor végére.

Persze voltak olyanok is, akik kisebb húzóda szenvedtek, de hatalmas akaraterővel tovább síeltek és ennek eredményeként, na és egy kis hókus-pókusz után meggyógyultak. Néhány táborlakót maga az időjárás döntött le a lábáról, akik emiatt természetesen sokkal mérgeesebbek voltak, mint a sérültek.

Mint az látható nevet nem írtam, megmentve őket a további cukkolástól és poénkodástól. Úgy is mindenki elmeséli a legközelebbi együttes kiránduláson és programon.

Az időjárás csodálatos, igazi napsütéses, síelésre tökéletes volt szinte minden nap.

Estéknként közös evéssel, ivással és baráti beszélgetésekkel készültünk a másnapi csúszkálásra. A sí táborát így mindazoknak is javasolhatjuk, akik nem csatolnak magukra lécet, csak egy tökéletes kikapcsolódásra vágnak, jó társaságra és tiszta levegőn történő sportolásra, sétára.

2013. április 12.

Kecskemét, az MH repülőerői

Az unalomig ismert, de már megszokott és ismert koreográfia szerint indultunk. / Volna.

Ugyanis rendesen esett az eső, így a második megállónál várakozók csak sietve felugrottak a buszunkra és már robogtunk is Kecskemét felé. A buszt éppen a neve napját ünneplő Gyula bátyánk vezette, de meg sem látszott rajta az ünnep.

További ünnepeltjeink (Zoltán, aki inkább a születésnapját ünnepelte, mind a Gyulát) türelmetlenül idő előtt megkezdte a gyarmatárú kiosztását, de ezt senki sem bánta, mondván egy csak egy egynapos kirándulás és nem lesz idő az élvezetekre.

Az első benzinkútnál már rövid pihenőt tartottunk és újraterveztük a menetszámvetést, így a tőlünk megszokott pontossággal érkeztünk az úti célunk első állomására az MH 59. Szentgyörgyi Dezső Repülőbázishoz.

Itt már epedve vártak minket. Nagy sietve elbuszoztunk az előadó teremig és ott egy rövid tájékoztatót tartottak az alakulat történetéről, majd megnéztük a csapatmúzeumot, ahol tényleg sok érdekes dolgot láthattunk.

Buszra szállva az un. statikus bemutató helyére buszoztunk és elleptük a kirakott vadászgépeket egy kis fotózás és nosztalgia érdekében.

Szerencsénkre (bár már titokban tudtunk róla) éppen repülési kiképző nap volt így néhány JAS (Gripen) gép felszállását is végignéztük.

A repkedés után megnéztük, milyen ruhát hordanak a pilóták, ami fantasztikus volt. Ezek a ruhák tényleg nagyon jók.

Délidőben egy szokásos kaszárnyaebéd után benavigáltunk a belvárosba és gyönyörködtünk Kecskemét szépségeibe, történelmi értékeibe.

A híres harangjáték meghallgatása után a kedves vendéglátónk meghívott minket a díszterembe. Itt a legfontosabbakat megtudtuk a város történelméből, valamint a teremről is. Az előadás után rövid sétát tettünk a belvárosban.

Pontban 15.00-kor újra megszólalt a harangjáték, de az összes környező templomharang is rázendített, úgyhogy elég nagy hangzavar támadt, ami percekig is eltartott.

A séta után elmentünk Kecskemét egyik büszkeségére az ottani Gellért-hegyre, ahonnan kitűnő rálátás van a városra és a környezetére. Kisebb meglepetésként a csúcson márt egy régi kedves kollégánk várt minket hamuba sült pogácsával és igen jó illatú helyi pálinkával, amit e jelen sorok írója sóvárgó szemmel és csordogáló nyállal vett tudomásul, mert egy kortyot sem ivott, mint vezető.

Legurulva a dombról célba vettük a legközelebbi étteremet, sörözöt és elfáradt tagjainkat el lazítva megtöltöttük üresedő gyomrunkat és meglocsoltuk száradó veséinket. (Kivéve a szösszenet megalkotója, aki sportos és egészséges életmód egyik szószólója lett legnagyobb sajnálatára)

A csapat szokásához híven a rossz, esős idő ellenére mindig csak akkor voltunk a szabadban, amikor éppen nem esett az eső. Buszra szállva általában zuhogott, de imánk meghallgatásra került és az sem ázott meg, aki nem hozott esernyőt.

2013. május 29 - június 02.

ŐRSÉG AZ ŐRÖKSÉG

Kalandozások Hétrétországban, szomszédolás Ausztriában és Szlovéniában

A május végi téli hideggel beköszöntött nyári időjárás miatt kevesebb sör, de annál több HP fogyott. Aki most azt hiszi, hogy....., de nem.

A csavargásaink történetének egyik legcsapadékosabb és az átlaghőmérsékletet tekintve a leghidegebb kirándulása volt, de a hangulatunk most is kitűnő volt, nem ijedtünk meg a kihívásoktól. Egyetlen programunk lett áttervezve, de annak is nekiugrottunk volna, ha az üzemeltető nem hív fel és mondatja le velünk a programot a nagy hóesés és a hóvihár miatt. Legközelebbi nyári kiruccanásunkra síléceket is viszünk. Ez a program a Schneeberg lábánál található Puchberg am Schneeberg kisvárosból induló Salamander fogaskerekű kisvonattal történt volna a 2075 m magasságú fennsíkra, csak hát nem volt nálunk síléc. Ennyit előzetesen.

Maga a program a szokástól eltérően nem a busz mellett kezdődött mindenféle üdvözlésekkel, hanem a buszra szállás után, mert már itt is esett az eső, ami aztán csak rövid szünetekre állt el az egész idő alatt.

Első megállónk Abda volt Győr után, ahol fejet hajtottunk az 1944. november 9-én, az erőltetett menet során kivégzett Radnóti Miklós emlékhelye előtt. Csendben hallgattuk az egyik utolsó versét majd szalagot kötöttünk az emlékhelyre, ahol a mindent kifejező szobor Melocó Miklós alkotása. A rövid csend után visszaszálltunk a buszunkba és Lébény felé vettük az irányt, hogy megnézzük az Árpád-korban épült kis magyar katedrális, amit a bencések építettek az 1200-as években. Tetszett a kulturált fogadóhelység, amivel a látogatók kényelmét szolgálják.

A következő állomásunknál viszont ennek a nyomait sem nagyon fedeztük fel, de a környezet és a levegőnyugtató és kellemes volt, bár erről csak a természet tehet. Nagyon úgy tűnt, hogy már nem jutott pénz annak a tönkretételére. Ez a hely Velem helyörség volt és ide csak azért tértünk be Kőszegen keresztül robogva, mert egy korábbi kiruccanásunk alkalmából idő hiányában kihagytuk és itt kedvenc bandagazdánk megígérte vala, hogy vele megyünk Velembe, ha törik, ha szakad. Mondjuk az eső szakadt, de nem tört el semmi.

Nem hazudtoltuk meg magunkat, amikor a kiszáradás elkerülése érdekében megrohmoztuk a falu főútján található egyetlen kiskocsmát. Itt láthattuk, hogy Gyula bátyánk a busz kiváló pilótája tulajdonképpen munkahelyet tévesztett, mert hihetetlen gyorsasággal, saját kezével csapolta a sört, amire a kocsmáros néni nem volt képes. Csodálkozva ajánlott fel neki munkahelyet, de lebeszéltek róla, mert nem akartunk Velemben letelepedni.

Az ebédidőt a buszon töltöttük Gyula bátyánk legnagyobb bánatára és így gurultuk el Ják faluba, ahol a frissen felújított és átadott templomot csodáltuk meg. A templom előtt reneszánsz zenével és tánccal fogadott minket Ják apraja nagyja, bár később kiderült, hogy nem a mi szép szemeinkért tették mindezt. Ezen megharagudva jól megnéztük a nagy templom előtti Szt. Jakab kápolnát, majd bementünk magába a Szent György Apátság templomába is.

Az első napi kultúrélményeket gyorsan feldolgoztuk és meg sem álltunk a szállásunkig, ami Őrimagyarósdon az Őrség Vendégházban volt. Itt több kisebb csoportra oszlott a kis csapatunk, mert legalább 7 helyen voltunk elszállásolva.

Kellemes meglepetés volt, hogy Hegyi Vilmos, a tulaj házi pálinkával fogadott, aminek a megkóstolásához többen többször is feltűnés nélkül sorba álltak. (Én is). Aztán vacsora és csendes fogvacogtatás következett a kihűlt és fűtetlen szobákban. A házigazdák dicséretére váljon, hogy a további éjszakákra minden nap befűtött szállás várt minket.

Másnap korán kelve hihetetlen gyorsasággal megreggelizett a csapat, mert tudtuk, hogy sokat fogjuk gyakorolni a le és felszállást a sűrű program miatt. Többek szerint nem gyakoroltuk

eleget, mert voltak problémák a renitens túratársakkal, de mindenki megnyugodott, mikor az engesztelések előkerültek.

Az első napi ismerkedésünkre az Őrséggel elkísért minket a vendégház tulajdonosa, Vilmos is, aki mint helyi idegenvezető nagyon sok érdekes dolgot mesélt a vidékről, a vidék történetéről és az ott élő emberekről.

Első deszantozásunk Pankaszon volt, ahol alánéztünk a tölgyfából faragott és összerakott szoknyás haranglábnak, de semmi erotikus nem történt.

Kicsit arrébb oda-vissza elmentünk az 1400 m hosszú Nagyrákosi vasúti völgyhid mellett, aminek az építési módja volt különleges, mert két oldalról tolták össze, amíg nem találkozott a két szárnya. Még szerencse, hogy nem a Marx téri felüljáró kiváló dolgozói dolgoztak a projekten, akik a világ nagy derűtségére mellé találtak egy hasonló építkezésen.

Beérkeztünk Őriszentpéterre, ahol bementük Szikszay Edit tanárnő által létrehozott kiállításra. Itt tényleg érdekes dolgokat láttunk és tudtunk meg a helyi emberek életéről és használati eszközeikről. Egy kicsit megtanultunk őrségiül is, így már senkinek sem okozott problémát megérteni, hogy a pankaszi rigász a tél kezdete előtt a kódisállásból átrakta a foklákát, a bugyigákat, a sündiket, továbbá a kópicokat a tóka feletti felkástuba. De ha valaki nem értené itt kikezesheti az értelmét.

Innen elmentünk egy újabb Árpád kori templomhoz (errefelé bőven építettek hasonlót, minden tíz falunak jutott egy). Ez egy olyan kis ékszer volt a korabeli templomok közül, aminek a belső terét csak a karzatról lehetett megnézni, kívülről pedig egyszerűen körbejártuk és csodáltuk a külső freskók maradványait.

A templom érdekessége volt, hogy az építőanyagot helyben készített égetett téglákból biztosították és nem messziről hozták.

Megcéloztuk Szalafőt, ahol a centrumban először megnéztük a hét szerből álló életfát és a jégvermet. Ide csak kevesen mentek le, mert az időjárás miatt egyébként is mindenki egy jégveremben érezte magát. Nem sok időt vesztegetve átugrottunk Pityerszerre és megtekintettük a Népi Műemlék Együtttest, majd a pajtából átalakított kocsmát is, ami néhány elrugaszkodott csapattagnak jobban tetszett, mint a kástu, vagy a tóka.

Csak egy gyors pillantást vetettünk Zsohár Gyula kerámia műhelyére, de semmivel sem lettünk okosabbak az őrségi agyag és kerámiakészítés rejtelseiből. (Ez a program e sorok jeles írója számára fehér foltként rögzült az emlékezetébe)

A buszon mindenki befalta a reggel gondosan összekészített elemózsiáját, újabb ráncokat okozva kedvenc pilótán Gyula bátyánk homlokára, de nem csináltunk belőle nagy gondot.

Szinte toronyiránt átgurultunk Szlovéniába, ahol már várt minket néhány millió orchidea és az idegenvezető. Itt, Dobronakon, ami valamikor Zala vármegye lendvai járásának a része volt, található Közép- Európa legnagyobb trópusi kertjében (tropski vrt), az Orchidea-farm. Tökéletes klímában és már-már trópusi környezetben néztük meg a látogatóknak kialakított útvonalon az összes virágot, növényt, fát és egyebeket, amiből jó néhány díszíthetné a saját lakásunkat is.

Miután teljesen elteltünk a virágok illatától sokan vágytunk már a következő program illatára. Ez egy boros pince volt. Sok jót hallottunk Vinotoc Urisk borospincéről, így aztán teljesen ráizgultunk a várható élményre. Ebben az esetben nem volt semmi csalódásunk. Finom borokat ittunk és vettünk, senki sem tett félre a külön kancsóba egy cseppet sem. A Strehovci-hegyen található pince gazdája egy Urisk Sigfrid nevű atyafi volt, aki csak úgy a nyugdíjas éveire épített egy pincét és termelte a lendvai hegyek finom nedűjét, amit csak az arra vetődő és megszomjazott turisták kedvéért töltögetett szeretettel, meg nekünk.

Egyedül a mi Gyulánk volt egy kicsit stresszben, mert a pincéhez vezető út annak idején a lovas szekerekhez lett méretezve és ezt kellett leküzdenie egy hatalmas busszal. A környéken

lévő pincék gazdái riadtan futottak össze, mert ilyen csodát még sosem láttak, hogy egy busz araszol a házak között.

De mi bízunk a Gyula tehetségébe és alig egy index lett csak leamortizálva a busz hátsó fertályáról, aminek az oka egy fránya bokorból kilógó kissé erősebb ág volt.

Hazaérve a házigazdák helyi ételkülönlegességgel leptek meg minket, amit nagyon hamar be-lapátoltunk az arcunkba és ki-ki nyugovóra tért, vagy tovább pusztította a bőröndökből előke-rült gyarmatárút, ezzel is oldva a hideg okozta feszültséget.

Így érkezett el a 3. nap, ami az elején elmondott okok miatt változott egy cseppet. A tervezett időben elindultunk Graz felé, amelyet előre nem derítettünk fel alaposan, az eső is esett és hi-deg is volt így nyár derekán. Graz egykor egy nagypolgári, főúri és fővárosi rangú nagyváros volt III. Frigyes idejében. Innen irányították a Habsburg birodalmat.

Azért itt is feltaláltuk magunkat, és amit lehetett megnéztünk. Természetesen nem maradt el a város legmagasabb pontjának megközelítése sem, de szerencsénk volt, mert csak lefelé jöt-tünk gyalog, bár nem mindenki.

Sikerült megnézni egy hihetetlen fegyvergyűjteményt a középkori fegyverekről, ahol több ezer kard, kopja, páncél, sisak és egyéb cuccok voltak, ezért inkább egy fegyvertár volt, mint múzeum. Itt előre bevéstük a retinánkba a Szentgotthárdi csata felszereléseinek kinézetét, ne-hogy elkésérítsük Lajos nevű túratársunkat a másnapi előadása során.

Egyszer csak döntés született, hogy nem pazaroljuk tovább a drága időnket, nem áztatjuk ka-bátjainkat, hanem elindulunk Németújvárra (Güssing), hogy ott is kellő riadalmat okozzunk a település kocsmaiban és kávézóiban. A városkáról annyit érdemes tudni, hogy a trianoni bé-keszerződés után elcsatolták Vas vármegyétől, de a 2007-es schengeni határnyitástól képlete-sen újra a magunkénak érezhetjük. Güssing a kikapcsolódás netovábbja lehet, ahol még az ut-canevek is őrzik a Batthyányiak emlékét. Miután megtaláltuk az automata liftet, ami a várba vezet, már több tíz métert caplattunk felfelé. Alig kellett volna még néhány méter és fent va-gyunk, de a kíváncsiság legyőzött minket és dekádonként beszálltunk a liftbe. Mondanom sem kell, hogy Tarján Pista barátunk, mint a legkíváncsibb túratárs és az ő követői egy zseton-ért kétszer is utaztak föl, le és megint.

Ez a nap is hamar eltelt, így aztán vacogva hazaérkezve alig vártuk, hogy a gyarmatokról származó maradék árút megköstöljük és nyugovóra térjünk.

A negyedik nap volt az, amire a szavazások szerint is a legjobb nap kitüntető címet adtuk. Úgy kezdődött, hogy kora reggel lerohantuk Vörös Gábor fazekas mestert Magyarszombatfa helyőrségben, de nem tudtuk meglepni, mert már a korongja előtt ült és dolgozott. Miközben tekerte a korongot be nem állt a szája és a szavait ittuk, mint a szivacs, mert olyan érdekesen beszélt a szakmáról, annak rejtelméről, az őrségi gerencsérekről, hogy mindenkinek nagyon tetszett. A mese közben a keze alatt az agyag átalakult és láttuk hogyan keletkezik egy darab agyagból kuglófsütő és egy bugyiga. Gábor egy igazi mesterember volt, aki előtt jelképesen nagy süveget emeltünk.

Hogy hová mentünk a buszra szállás után? Hát Velemér. Így viccelődgettünk, amikor egyszer csak megállt a busz és néhány kérődző tehén mellett a beígért 187 méter helyett mintegy 800 métert sétáltunk a Veleméri Árpád kori templomhoz, a fény templomához, de utólag tudtuk meg, hogy az élményért akár többet is bevállaltunk volna.

Kirándulásaink alatt számtalan templomot tekintettünk meg és akár fel is építenénk már egyet minden nehézség nélkül, de az a kis gyöngyszem az őrségben mindenkinek nagyon tetszett, elkápráztatott, hogy ilyen is van Magyarországon.

A templom freskóit Aquila János (Johannes Aquila de Rakespurga) festette az 1370-es években és a sors úgy akarta, hogy ennek több mint fele a saját önarcképével együtt még ma is látható. Az akkor élő tíz falu népének festett képüzenetei és a napfényvel való játéka maga volt a csoda.

A csodák után már nagyon vágytunk egy kis testmozgásra, ezért gyorsan átgurultunk Szlovéniába, hogy onnan támadjuk meg a három határnál elhelyezett emlékhelyet. Ekkor már világosan érezhető volt, hogy az elöl ülő túratársak kihívásokkal küszködnek a térképpel és annak használatával, illetve jelentőségével.

A környező dombvidéken lakók már rendszeren gyülekeztek, mert az gondolták, hogy előrehozták a Felsőszölnöki Búcsú időpontját, hiszen már legalább tíz busz érkezett tömve látogatókkal. Mielőtt a nagyobb népünnepély elkezdődött volna hirtelen megálltunk az út szélén és a sportban sokkal kifinomultabb és a mozgást, valamint a kihívásokat kedvelő mintegy 19 fő elindult a hármashatár irányába. Eleinte egy kellemes sétának tűnt a zuhogó esőben, de amikor rendszeren elkezdett emelkedni az út néhányan elátkozták a bátorságukat, de végül senkit sem kellett oxigén sátorba tenni és újraéleszteni.

Felértünk. És akkor kisütött a nap, elkezdett párologni az erdő. Nagyon kellemes volt, amikor úgy néztünk ki, mint a csatakos malacok.

Azzal a céllal, hogy nehogyszáradjunk a visszafelé vezető úton megálltunk nagyfalva (Mogersdorf) helyőrségben és megemlékeztünk a magyar, illetve az európai történelem egyik legjelentősebb csatájáról az ott épült emlékhelyen. Az ütközetről, annak előkészítéséről és a lefolytatásáról egy igen tartalmas előadást hallottunk Esküdt Lajos barátunktól. Esküszöm, hogy az első oktatási kérdés mély emléknymokat hagyott a csapat minden tagjában. Kevés olyan előadáson vettem részt, ahol whiskyvel kezdtünk, majd egyesek azzal is fejezték be.

Ami közte volt nem nagyon emlékszem, de az megmaradt bennem, hogy a csata 1664. augusztus 1-jén volt. Magáról a csatáról Lajos barátunk szétküldte az előadását, így nem szaporítanám a szót erre.

Következett az utolsó napunk, aminek a jelképe szintén az eső volt. Nem törődve az égiekkel beslisszantunk Zalaegerszegen a Göcsej Falumúzeumba.

Aztán elmentünk Bazitára, amiről mindenkinek Verebes István jutott eszébe, de mi apránként fellifteztünk a TV torony tetején, 53 méter magasságban lévő kávézóba és ejtőztünk egy kicsit és erőt gyűjtöttünk a hazafelé vezető út viszontagságainak hősies átélésére. Kávézás közben két emelettel lejjebb a szabad levegőn is kinézhattunk a messzeségbe.

Már-már azt hittük, hogy irány a haza, de komoly késztetést éreztünk arra, hogy vasútra szálljunk és a helyi iparvágányon elszakatoljunk Csömödérből Lentibe. Az út során több flaska is előkerült az aznap már vezetés előtt állók nagy bánatára. Mindenesetre, akinek vesekő problémái voltak az út után csak füldegővel mehetett pisilni, mert a csurgást hangos koppanások kísérték, ahogy a kövek spontán távoztak a szervezetből.

Köszönjük a legkiválóbb túravezetőnk odaadó vezetését és idézzük fel mi is Józsi bá' kedvenc Áprily Lajos versét, amit mindig elszavalt a csapatnak egy-egy túra után:

*Hosszúra nyúlt az út, anyám,
sok volt a seb, s a béke késett.
S ma mégis, mégis köszönöm
világra szülő szenvedésed.*

Köszönjük Ocsovai túratársunk és kedves nejének áldozatkész szervező munkáját, a sok-sok ismereteinket gazdagító tesztkérdéseit és a kapott élményt.

2013. szeptember 14.

Vác, Gödöllő, Nógrád. / Királyi Kastélytól a vadak királyáig

A szokástól eltérően többen előre imádkoztak és kérték a Mindenhatót, hogy essen az eső.

Eddig a jó időért rimánkodtunk és sosem jött be. Most értő fülekre talált a kérésünk és tényleg esett az eső, így az utóbbi kirándulásunk időjárási viszonyait figyelembe véve semmi változást nem tapasztaltunk, csak a programban és az útirányban.

Mondhatnám, hogy hagyományosan nem szálltunk le a buszról az indulás előtt és nem köszöntöttük fel a név és születésnapjait ünneplő túratársainkat és mondom is.

Minderre a buszon került sor és sietve kóstolgattuk az ibolyaszínű üvegből Ibolya által kitöltött ibolyapálinkát és a Marcsi féle Babits pálinkát gondolva a sofőrökre is.

Miután jól kigondolkodtuk magunkat végig támogattuk Vác esőáztatta üresen kongó utcáin legszomjasabb túratársainkat nagy érdeklődést mutatva Laci bá (Pintér) minden egyes szavára, aki úgy ismerte a környéket, mint zsebtolvaj a női táskák rejtelseit.

(A kíváncsiskodóknak egy kis összefoglaló Vácról Pintér Lacitól)

A tervben szereplő minden műtárgyat sikerült megnéznünk a Pelikán nevű becsületsüllyesztő kivételével, amiért többen orroltak is az aktuális túravezetőre.

Vácon található Magyarország egyetlen diadalíve, ami Mária Terézia tiszteletére épült 1764-ben, de a már akkor is jellemző viszonyok miatt a királynő nem mert alatta átmenni, hátha összedől. Mondjuk a mű még mindig áll, de nem tudjuk meddig. Ezért csak néhány elvetemülten bátor és vakmerő társunk mert alá állni egy rövid időre.

Miután eleget áztattuk már magunkat, mit sem törődve a város további szépségeivel buszra szálltunk és meg sem álltunk Gödöllő helyőrség egyetlen királyi kastélyáig.

Amíg a bandagazda aránylag drágán megvásárolta a jegyeinket a férfiak több hölgyet tereltek a számukra elfogadható toalett irányába, mert azok csak követék az akkor már előléptetett 1.sz csoportvezető szerény és nagyra becsült személyét. (én)

Rövidesen két csoportra oszolva (az 1.sz csoport vezetője én voltam) megkezdtük a kastély megismerését.

Az 1.sz. csoport a nevéhez illően 1 idegenvezetőt kapott. A kedves vezetőnk, aki a mosolyt teljesen kiiktatta az életéből monoton hangon nyomta az anyagot, amit szívunk az agyunkba, mint a szivacs. Egyszer csak és csak egyszer nevelési szándékkal oktatta ki a tudásra éhes túratársainkat a csendesebb viselkedésre, akik ezen úgy meglepődtek, mint faltörő kos a fotocellás ajtó előtt.

Hátra hagyva a toporzékoló idegenvezetőt, aki minden kísérletünk ellenére továbbra sem mosolygott, elhagytuk a királyok kastélyát és megcéloztuk a nógrádi vadasparkot, hogy szorosabb ismeretséget kössünk a vadak királyával.

A buszon aztán egyhangú véleményt alakítottunk ki, hogy az idegenvezető valószínű maszkban vezette végig kedves csapatunkat a kastélyon, így aztán meg is nyugodtunk és ad acta tettük a ügyet.

Villányi Péter szeretettel fogadott minket és már szervírozva volt a kitöltött welcam drink (magyaroknak egyszerűen csak pálinka). Hiába ittuk meg a pálinkát (velcam drink) többször is, szép fokozatosan mindenki megkezdte a saját maga lassú hibernálását.

Olyan hideg volt, hogy többek a szokásos egyszerűséggel csak qrva hidegnek nevezték és igazuk volt. Egy kicsit segített a remek forró szarvas gulyás, de a fagyási folyamatot nem állította meg.

Az etetés idejére traktorra szálltunk és a vadak dízkísérete mellett beosontunk az ő fennhatóságuk alatt álló területre, ahol maga a vadak királya már nagyon várt minket. Na meg a traktoron hozott finom takarmányt és ínycenc falatokat.

A vacsora tálalása után előttünk vacsorázott meg a vadas park állománya. A vaddisznók kezdtek és ők is fejezték be a lakomát, de a terített asztalhoz járultak még a muflonok a dám és gímszarvasok is. A szerencse az volt, hogy mi már túl voltunk a vacsorán es nem kezdődött el a spontán nyáleválasztásunk. Nem volt szerencsénk viszont továbbra sem a hideg időjárással szemben. A nap nem sütött ki, meleg front nem érkezett.

Visszaérkezve a depóba felvásároltuk ugyanezeknek a vadaknak a kolbászformára alakított változatait és szomorú búcsút vacogtunk a kedves vendéglátónknak és a fagyhalál előtt sielve elhagytuk a tettek és a vadak mezejét.

A vadasparkban már másodszor jártunk a Csipet Csapat megalakulása óta (erről itt olvashatsz, 7. pont), de mindig érdekes és tanulságos élmény itt eltölteni egy kellemes délutánt, még ha fagy is.

Köszönjük a szervezést Ocsónak és Zsuzsának. Külön gratulálunk P. Laci és P.T. Ilona fiatalok külön túravezetéséért Vácon.

2013. október 11-13.

Barangolás a Balaton-felvidék történelmi, természeti, kulturális kincsei, értékei között

Szokatlan módon nem hajnalok hajnalán kellett elindulni a megindulási pontra, hanem kora délután, ami kisebb időszámvetési problémákat okozott egyeseknél, de a hatalmas rutin mindig győzedelmeskedik a megszokások felett. Éppen ezért pontosan érkezett mindenki. Ugyanis mindenki igyekezett elkerülni az első fizető szerepét. Innen látszik milyen előrelátó módon vettük be a későkre vonatkozó íratlan szabálygyűjteményt.

Mondhatnám azt is, hogy Josef Brusa Előrelátás harcban című műve alapozta meg minden kedves túratárs filozófiai szemléletét.

Ok, ok, visszatérek a kirándulásra.

A szót nem szaporítva szálltunk fel a megszokott buszunkra és Gyula kezébe tettük életünket, aki végig vigyázott ránk.

És a buszra.

Az első megrázkódtatást az okozta, hogy e sorok szerény és nagyra becsült írója mintegy 33 kilóval kisebb kiadásban jelent meg a régen nem látott sporttársak előtt, amit többen nehezen dolgoztak fel. A második megrázkódtatásra már nem emlékszem. Ezt pedig én dolgozom fel nehezen.

Csendben gurultunk Badacsonylábdi irányába és menet közben csak beszélgettünk, tesztet töltöttünk, később meg valami házit.

Leérkezéskor tárt karokkal és nyitott üvegekkel várt minket az üdülő gazdája (Sanyi), Karcsi bácsi, valamint a nejek.

Vacsora után a környék ismertebb boraival kötöttünk szoros barátságot, meghallgatva minden egyes korty történetét. A sok sztori után vidáman tértünk nyugovóra a zuhogó esőben.

Ha már időjárás, akkor már most le kell szögezni, hogy végig nagyon jó időnk volt, csak éjjel eseggett, ami nem zavart egy (eső)cseppet sem.

Másnap hajnalban egyesek (én) már fényképezték a hajnali Balatont a hajnali szélben. (Lásd a fotóalbumot)

A reggelinél összeverbuválódott csapat itt tudta meg, hogy a nap vendéglátója önként kijelöléssel Karcsi bácsi lesz és előre tudtuk, hogy jól fogunk szórakozni.

Reggeli után egy rövid buszozás után máris Szigligeten a vár alatt álltunk és készültünk az ostromra. Addig nem is nyugodtunk meg, amíg fel nem értünk a legtetejére, ahol a kristálytisza levegőben csodálatos panoráma várt minket. Itt még azt is megtudtuk, hogy bár itt is jártak valaha a labancok mégis a löportorony és egy jól irányzott villámcsapás már korábban megpecsételte a vár sorsát. Örömmel láttuk, hogy munkások serege dolgozott valami terv alapján és elképzelhető, hogy egyszer csak komoly turistaközpont lesz itt valamikor.

A sikeres ostrom után elindultunk a Káli medence irányába, hogy közlelől vessünk egy biztató pillantást a Hegyestűre alulról és felülről is.

Mire a csajok befűzték a cernát és a fiúkat, fel is értünk a tő tetjére, ahol hasonló panoráma volt, mint a várhegyen korábban.

Teljesen felcsigázottan indultunk el a kötengerhez, hiszen annyi szépet és érdekeset mondott erről az aznapi idegenvezetőnk, hogy már tükön ültünk, bár ez már korábban megtörtént és éreztük is, hogy hegyes volt.

Nagy előrelátóan időben leszálltunk a buszról, nehogy eltévesszük a (kő)tengerpartot és csak mentünk, mentük az úton. Nem kellett hozzá sok idő, mikor rádöbbszünk, hogy nem halljuk a (kő)tenger morajlását és élünk a gyanúperrel, hogy ma nem lesz vizes a lábunk a tengerparton. Miután több arra járó autó mintegy bátorítóan ránk dudált azt gondolva, hogy valami zárando-
kok állnak az úton gyorsan hajóra szálltunk visszagurultunk a wigwamjainkhoz, hogy elköltsük ebédünket.

Ebéd után szokatlan módon sziesztáztunk egyet. Többen kifeküdtek a parton található padokra és a tűző napon heverészve gyűjtöttek maguknak elegendő D vitamint a délutáni programhoz, mások nem feküdtek ki.

Feltöltődve, felfrissülve, de enyhe kómában másztunk fel a buszunkra és Tapolca felé vettük az irányt, letéve arról, hogy valaha is megpillantjuk a beígért tengert és a köveket.

Amíg végignéztük a város szépségeit és hallgattuk a történetét csak egy dolog tartotta bennünk a lelket, a fagy. Ugyanis Karcsi bátyánk, a kiváló idegenvezető ezt megígérte nekünk. El is mentünk a legendás híru cukrászdába, ahol szomorúan tapasztaltuk, hogy a fagy pont olyan, mint a kőtenger. Egy darabig szomorúan ücsörögtünk a buszon és cukkoltuk kedvenc barátunkat, aki annyi mindent ígért nekünk, mint a pártok egy kampány során, de hamar szívünkbe zártuk, amikor felcaplattunk a közeli Szent György-hegy egyik pincéjébe, ahol várt minket a pince gazdája és az ott termelt borocska. Hamar mindent megbocsájtottunk barátunknak, aminek a szürkebarát is az egyik oka volt.

Miután kiszívtuk a hegy levét csődbe döntve a gazdát, aki azt hitte valami természeti csapás érte a pincét észrevétlenül gurultunk vacsorázni a közeli szálláshelyünkre.

Az indulást késleltette egy kicsit, hogy egy elhagyott kabát gazdája ide-oda szaladgált a pince és a busz között, mint valami jójó, de ez is megoldódott. A buszon Gyuri komoly fogadalmat tett előttünk a bor, a kabát és a busz közötti laza kapcsolatának későbbi erősítése érdekében.

Vasárnap Tihany volt a célpont. A nap program- és házigazdája Zoltán volt, akit a település nevéhez méltóan csendben hallgattunk végig. Bár sokszor jártunk már Tihanyban, de most is tudott újat mondani és mutatni Zoli és kedves unokahúga a számunkra.

Időnk annyi volt, mint a szombati kőtenger, így aztán visszamentünk az üdülőbe és elköltöttük ebédünket és a maradék zsebpénzünket.

A szieszta olyan jól bevált az előző nap, hogy megismételtük a napozást a parton, ezzel búcsúzva a kora őszi Balatontól.

A hazafelé tartó úton teszteltünk egy kicsit és az eredmények kihirdetése után felzabáltuk a nyereményeket és már a jövőt tervezgettük, mire megérkeztünk és szétbbszünk, mint a vererek.

Köszönjük a szervezést, nagyon kellemes kirándulásunk volt megint. Gratulálunk a napi idegenvezetőinknek, akik időt és fáradságot nem kímélve készültek arra, hogy minden szükséges dolgot megismerjük a környékről. A szállás és az ellátás kitűnő volt, nagyon jól éreztük magunkat.

2013. november 22.

Az ATOM bűvöletében / Ismerkedés a paksi atomerőmű működésével és a halászlé készítésével

Most már tudjuk, hogy az atom a kémiai elemek azon legkisebb részecskéje, ami még őrzi az elem kémiai tulajdonságait.

Parányi, gömb alakú, semleges részecske, mely atommagból és elektronburokból áll.

Valamikor nagyon régen, olyan régen, hogy csak na, egy Démokritosz nevű kiscsávó, aki egyébként mellesleg az atomelmélet megalapítója volt, az atomokat még oszthatatlannak tartotta. "De hol van már a tavalyi hó?" Ma már tudjuk, hogy nevükkel ellentétben az atomok maguk is szubatomi részecskékből épülnek fel. (Nukleon, elektron, ezek rokonai, a hadron és lepton és ezek további kisebb összetevői a kvarkok. Nyilván közöttük is létezik valami közvetítő részecske a higgs-bozon, ami a spontán szimétriasértésért felel és ennek is van antirészecskéje és szuperpartnere, de ezek már minket nem érdekelnek, hiszen olyan picik, mint hangya pöcsén a kezdődő pattanás, sőt annál is kisebb, de annyira kicsi, hogy hú.)

Érdekes belegondolni, hogyha maga az atom akkora lenne, mint egy focipálya, akkor az atommag csupán egy stopli nagyságú bemélyedés lenne a pálya közepén és a neutronok a pálya szélén keringenének, mint az asszisztensek. (Hogy ezek mitől robbannak akkorát és honnan veszik azt a bátorságot, hogy ilyen sok elektromos energiát termeljenek, azt mi nem foghatjuk fel józanésszel. Később ez volt a magyarázata annak a sok gyarmat árúnak, ami felkerült a buszra)

Hogy megtudjuk ezt a sok okosságot, amit idáig leírtam hajnalok hajnalán megkezdtük a gyülekezésünket a szokásos helyen, várva a buszt. Egyre többen lettünk, gyülekeztünk és osztódtunk, mint az atom, de a busz nem érkezett csak a hír, hogy Gyula bátyánk eltévedt a busszal és várni kell egy kicsit.

Egy kicsit vártunk.

Aztán csak megérkeztek a rétköziek és egy pillanatot sem veszítve rohamos gyorsasággal elindultunk Paks irányába, hogy minél hamarabb kiérjünk a sima, és zötyögésmentes autópályára, hogy kicsavarjuk Joósz Atti barátunk meglepetés ajándékának a nyakát és végre rendezsen köszönthessük egymást. (Ezúton is meleg szívvvel köszönjük Attinak és Katinak a gondoskodását a csapatról. nagyon jó esett.)

Rövid megállással könnyítettünk magunkon és a benzinkút büféjének árukészletén és felkösztöntöttük a soros születésnapjukat ünneplő útitársainkat (Kati és Lajos), majd robogás tovább, hiszen időre kellett érkezni.

Megérkezve, első utunk a látogató központba vezetett, ahol először kényelembe, majd készenlétbe helyeztük magunkat. Cirka egy órán keresztül ismerkedtünk magával az erőmű működésével, jelentőségével és érdekességeivel egy igazán hozzáértő vezető segítségével.

Hogy mit mondott, itt és most titok, meg nem is azért íródik a szösszenet, hogy néhány kíváncsi túratárs itt váljon atomfizikussá.

Akit érdekel, látogassa meg a cég honlapját, vagy magát a céget. A honlap itt... A cég Pakson. (Én meg Tatán, ha ez érdekel valakit)

Az úgymond elméleti felkészülés után megszabadultunk minden felesleges holminktól, úgymint telefon, bicska, kulcsosomó, géppisztoly, nunchaku, kézigránát és egyebek, mert tudtuk, hogy bemegyünk a területre és oda nem lehet ám akárhogy bemenni.

A biztonsági ellenőrzés gyorsan és szakszerűen megtörtén, hiszen készültünk rá. Próbáltuk rábeszélni a helyi főnököt, hogy egyeseknél hajtsák végre a már megszokott testüregi ellenőrzést is, de többek örömeire és kevesek bánatára nem sikerült rávenni őket.

Így aztán előben is megnéztük, hogy lesz egy piros fedél alatt zörgő valamiből elektromos áram. Erről bővebben olvashattok a már említett honlapon.

Sugárzó arccal jöttünk ki az üzem területéről és többeknek használt a besugárzás, mert felvilanyozódva vártuk az ebédet a közeli etető helyen, ami nagyon hasonlított egy szocreál üzemi konyhára, bár később kiderül, hogy Paks egyik híres halász-csárdájában voltunk, de mindez nem nagyon látszott rajta.

Az évek során ilyen téren immunissá vált csapat kényelmesen elbeszélgetve elköltötte a megrendelt ebédet, majd többen csókoltatták a szakácsot a harapós lóval, de a címzettek nem nagyon vették a lapot. A személyzet nem volt aktív, csak rádió aktív. Már csak azért is mert a nóta is ezt mondja:

*"Inkább ma legyünk aktívak,
Mint holnap rádió aktívak."*

Az ebéd után, felosontunk a közeli legnagyobb dombra, mert tudtuk, hogy komolyabb emelkedő nélkül nincs túra. A domb tetején felfedeztük a római korból hátramaradt limes maradványait, amit később még Vak Bottyán is felhasznált a hadműveletei során.

A felfedezés nagy öröme alá- és buszra szálltunk és utolsó programelemként meglátogattuk a helyi fatemplomot, ahol maga a sekrestyés mondott néhány keresetlen szót az épületről.

Éppen kezdett esteledni, mikor elindultunk Budapest irányába és a tervezett időben megérkeztünk és szétrebbentünk, mint a hasadóanyag Pakson.

2013. december 08.

Buják - záró kirándulás, Kazári laskaparti

Mondhatni rekord létszámmal indultunk útnak a már hagyományosnak mondható évadzáró kirándulásunkra. Annyian voltunk, hogy kiegészítő gépjárműveket is igénybe kellett venni. B. és M. Károlyok vállalták, hogy külön teszik meg az utat és ezzel is kihagyva rengeteg poént és nevetőgörcsöt, amely a buszon érhetne volna őket.

Minden flottul ment, alig volt 0 fok felett a hőmérséklet és az eső is elállt reggelre, így már-már gázt adtunk, mikor hirtelen megjelent előttünk maga a Mikulás. Rőt szakállal lengett az enyhe szellőben és szerencsére elég nagy volt a köpenye, mert más is lengett volna. Miközben csodálkoztunk levette görnyedt hátáról a puttonyt (innen tudtuk, hogy nem Quasimodo lepett meg minket) és csodák csodája még ajándék is volt benne, egy kis piros csizma, benne egy szaloncukor. Mindezt időt, fáradságot és szeretete nem kímélve Katika készítette el a csapat minden tagja részére és a Mikulás osztotta ki, akiről ugyan tudtuk kicsoda, de nem akartuk leleplezni. Nekünk csak Mikulás maradt.

Az indulás előtt még a soros születésnaposoknak kívántunk sok boldogságot és megindultunk. Elöl a busz, utána meg akik nem fértek fel rá. A buszon nem tudom mi történt, ezért nem tudok írni semmit az ottani eseményekről, de valami történhetett, mert hátról nézve néha nagyon kacskaringózott a busz, biztos Gyula bátyánk kacagott fel olykor-olykor.

Első utunk Kazárra vezetett, ahol megértettük, hogy egy ilyen kirándulás megszervezése sokszor kellemes is lehet, mert megismertük Mónikát, aki igazán elvarázsolt néhány férfi társunkat, de nem részletezem, hogy kiket, de igen csak kiforgattuk az elhangzottakat és szerencsére nem voltak köztünk 18 év alattiak.

A falu összes múzeumát megnéztük egy rövid sétával, majd elügettünk a magtárba, ami a korai magömlés ellenére teli volt laskával és teával, így a szokásos csapást mértük a laska termésre, még repetát is kellett hozni.

A zaba után a sportosabb része a csapatnak elindult, hogy egy igen érdekes dolgot lásson. Egyrészt a kazári riolittufákat, másrészt, kerestük a Mónikával történt előzetes bejárás nyomait. Volt is olyan, amire ráfogtuk, de így akkor már tényként is kezeltük mindenféle tiltakozás ellenére.

A nyomok eltüntetése és a kocsmában búsuló maradék állomány összeszedése után elindultunk valódi célunk felé Bujákra, ahol kellemes ebéddel kínáltak minket, és be is raktunk mindent az arcunkba.

Egy kis ejtőzés céljából a csapat nagyobbik része megtekintette Glacz Oszkár Kossuth-díjas festőművész kiállítását, a kisebbik fele előkészítette a termet a beszámoló és a szakosztály értekezlet megtartása érdekében.

Minden ez évi kirándulásunkról rövid beszámolót hallgattunk meg nagy figyelemmel, majd megbeszéltük a 2014. év programjait. (Erről itt később lehet majd olvasni)

Szomorú búcsúzás után a csapat hazafelé vette az útját ki busszal, ki autóval és megint gazdagabbak lettünk egy élménnyel.

